ANANSI. WORLD FICTION este un imprint al Editurii Trei

Anansi
CONTEMPORAN

CAMILA

SOSA VILLADA

Reginele din Parcul Sarmiento

Traducere din limba spaniolă de

Mina Decu

3
TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Magdalena Mărculescu
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL ANANSI. WORLD FICTION:
Bogdan-Alexandru Stănescu

REDACTARE:
Mădălina Marinache

DESIGN:
Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Gabriela Anghel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VILLADA, CAMILA SOSA
Reginele din Parcul Sarmiento / Camila Sosa Villada ; trad. din lb. spaniolă de Mina Decu. - București : Editura Trei, 2025
ISBN 978-606-40-2862-4

I. Decu, Mina (trad.)

821.134.2

Titlul original: *Las malas*
Autor: Camila Sosa Villada

Copyright © 2019, Camila Sosa Villada
Copyright © 2019, Grupo Editorial Planeta S.A.I.C.
2023 Latin American Rights Agency – Grupo Planeta – in agreement with Massie & McQuilkin Literary Agents LLC

Copyright © Editura Trei, 2025,
pentru traducerea în limba română

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-2862-4

Prolog

La vârsta de patru ani, când Camila Sosa Villada încă era Cristian Omar, a învățat să-și scrie numele complet, dar a refuzat să facă pipi din picioare. Tatăl ei a trecut de la mândrie la furie și i-a oferit fără șovăială o imagine instantanee a ceea ce avea să înfrunte pentru tot restul vieții dacă nu se supunea ordinului patern, ordinului cultural: rușine, frică, intoleranță, dispreț și lipsă de înțelegere. Viitoarea Camila nu s-a prea conformat și atunci au început pedepsele, orele în care-a stat închisă în camera ei, procesul extraordinar care a avut loc acolo. „Mama și tata au știut întotdeauna ce făceam în acea stare de recluziune: scriam și mă îmbrăcam ca o femeie. Asta i-a alungat din lumea mea și m-a salvat de ura lor: idila mea cu mine însămi, femeia mea interzisă."

Pe Camila Sosa Villada am întâlnit-o prima dată la o conferință TEDx pe care a ținut-o în Córdoba, treisprezece minute extraordinare care au început cu o previziune brutală pe care i-a oferit-o tatăl ei: „Într-o zi o să vină să-mi bată la ușă și-o să-mi spună că te-au găsit moartă, zăcând într-un șanț". Aceasta era singura soartă posibilă pentru un bărbat îmbrăcat în femeie: să se prostitueze și să sfârșească într-un șanț. Restul discursului Camilei a fost despre travestitele legendarului cartier roșu din Parcul Sarmiento, din orașul Córdoba, pe care s-a dus să le spioneze într-o noapte, cu inima cât un purice, după ce tocmai sosise din orașul ei natal pentru a studia jurnalismul la universitate. Acele

travestite au văzut cât era de blândă și de vulnerabilă, așa că au adoptat-o chiar din noaptea respectivă. Cu ele, spune Camila, „am învățat cât de mult valorează corpul meu și ce preț trebuie să pun pe el. Cu ele am învățat să mă apăr și să mă uit de două ori la un om înainte să-l judec. Nu aș fi astăzi aici dacă nu m-ar fi apărat de polițiști și de clienți de rahat. Aș fi zăcut într-un șanț, cu siguranță".

Când a ajuns în capitala provinciei din orașul natal, la optsprezece ani, Camila mergea ziua la facultate, iar noaptea lucra în Parcul Sarmiento și scria un blog numit *La novia de Sandro* („Prietena lui Sandro"). Scria blogul de mână, pe spatele notițelor de la facultate, când ajungea la primele ore ale dimineții în camera închiriată, apoi se ducea la un internet café și îl scria la computer. Într-o zi a descoperit atelierele de teatru de la universitate. La scurt timp după aceea a renunțat la Comunicare socială și s-a cufundat în actorie. În ziua în care și-a început cariera de actriță, a șters tot blogul ca să-și ascundă trecutul.

Permiteți-mi să mă întorc pentru o clipă la timpul petrecut în Mina Clavero. Când avea treisprezece ani, Cristian Omar a scris o poveste de dragoste despre profesoara lui de sport. A scris-o la feminin, și-a spus Soledad și i-a arătat-o singurului său confident din lume, un coleg de clasă care, firește, l-a trădat și s-a dus cu hârtiile la directorul școlii. Drept pedeapsă, a fost închis o lună între patru pereți și, bineînțeles, i-a fost aruncată la coș povestea. Cam în aceeași perioadă a descoperit că mama și tatăl lui își scriau scrisori în care își spuneau lucruri pe care nu și le-ar fi spus niciodată privindu-se în ochi. Le-a descoperit, dar nu le-a putut citi: mama lui le-a ars înainte să se ivească ocazia.

Cu blogul s-a întâmplat exact pe dos. Un fan anonim îl copiase înainte ca ea să-l șteargă. Și când Camila jucase deja rolurile care-o consacraseră în filmul *Mía*, în miniseria *La viuda de Rafael* și în *one-woman show*-ul *Carnes Tolendas*, i l-a trimis prin e-mail. Camila s-a apucat să citească și brusc și-a văzut trecutul dintr-o altă perspectivă, de la celălalt capăt al telescopului: „Când am început să fac travesti, îmi era rușine de barba mea aspră, de nasul coroiat, de dinții încălecați. Mi-era rușine că a trebuit să-mi fac sânii din colțurile unei saltele. Mi-era rușine c-am rămas cu studiile neterminate, că n-am apucat niciodată să văd lumea, că mă exprim stângaci. Până și propriile virtuți mă făceau să-mi fie rușine, pentru că se năștea din greșelile mele, din neajunsurile mele". Acum, pe de altă parte, ceea ce vedea în textele publicate pe blog era atitudinea neclintită, revoluționară, exemplară a acelei comunități de femei travestite care erau disprețuite, antipatizate, maltratate, prost plătite, judecate greșit, bârfite.

Aceasta a fost originea cărții de față, aceasta este alchimia care are loc în paginile ei: transformarea rușinii, fricii, intoleranței, disprețului și neînțelegerii în literatură de calitate. Pentru că *Reginele din Parcul Sarmiento* este o poveste a copilăriei și un rit de trecere, un basm și o poveste de groază, un portret de grup, un manifest politic, un volum de memorii exploziv, un tur ghidat prin imaginația sclipitoare a autoarei sale și o cronică așa cum nu există alta, care ajunge să polenizeze literatura. În ADN-ul ei converg cele două fețete ale lumii *trans* care stârnesc repulsie și îngrozesc cel mai mult lumea bună: furia travestită și bucuria de a fi travestit. Iar în vocea ei literară coexistă cele trei părți ale sfintei treimi a Camilei: partea Marguerite Duras,

partea Wisława Szymborska și partea Carson McCullers. Apropierea de Lorca și Jean Cocteau pe care Camila a realizat-o evoluând pe scenă se regăsește în aceste pagini, împreună cu ceea ce a știut să interiorizeze de la Duras, Wisława și Carson, fără a pierde în niciun moment accentul córdobian esențial care o caracterizează. Sincer să fiu, *Reginele din Parcul Sarmiento* este genul de carte pe care, imediat ce o termini de citit, îți dorești s-o citească toată lumea.

„A trebuit să-mi inventez propriile roluri, pentru că nimeni nu se gândise la roluri pentru travestite ca mine", a spus odată Camila. „Primul meu act oficial de travesti a fost scrisul, chiar înainte de a ieși pe stradă îmbrăcată ca femeie", a spus ea altă dată. „Vreau să arăt corpul dezgolit al unei travestite, nu cel văzut în pornografie, ca să se înțeleagă în ce măsură tot ce ține de existența mea este o mare contradicție, dar și o profundă armonie", am auzit-o spunând recent. Dar fraza mea preferată dintre toate ale sale este: „V-ați gândit vreodată că poezia poate avea o formă atât de concretă?"

La finalul extraordinar al acelei conferințe TEDx, Camila a spus că acceptase să o susțină dintr-un singur motiv: nevoia de a-și cere iertare în fața surorilor ei travestite. Pentru că nu le-a căutat niciodată și nu le-a mai văzut niciodată după ce a renunțat la prostituție, iar ani mai târziu, când a recitit blogul pe care îl credea șters pentru totdeauna, a fost prea târziu să le găsească. Viața în travesti: un an al lor este echivalent cu șapte ani „normali". Într-o lume „normală", într-o lume de rahat, Camila și surorile ei nu au avut nici cea mai mică șansă de a se mai întâlni. Dar aici, în *Reginele din Parcul Sarmiento*, ea reușește să

le aducă pe toate laolaltă, în splendoarea lor absolută și în goliciunea lor covârșitoare, iar când le ține pe toate în brațe le spune: „V-ați gândit vreodată că poezia poate avea o formă atât de concretă?“

JUAN FORN

Reginele din Parcul Sarmiento

Pentru Claudia Huergo și Carlos Quinteros

Toate aveam să fim regine.
Gabriela Mistral

E densă noaptea: gheață peste Parc. Copacii foarte bătrâni, care tocmai și-au pierdut frunzele, par să se roage stăruitor ca cerul să le ofere ceva de nedescris, dar vital pentru vegetație. Un grup de travestite își face rondul. Se mișcă la adăpostul copacilor. E ca și cum ar fi parte din același organism, celule ale unui singur animal. Se mișcă așa, ca o haită. Clienții trec cu mașina pe lângă ele, încetinesc să vadă grupul și, dintre toate travestitele, aleg una pe care o cheamă la ei cu un gest. Aleasa se prezintă la apel. Așa e în fiecare noapte.

Parcul Sarmiento este situat în inima orașului. Un mare plămân verde, cu o grădină zoologică și un parc de distracții. Noaptea devine sălbatic. Travestitele așteaptă sub crengi sau în fața mașinilor, își plimbă vraja în gura lupului, în fața statuii lui Dante, statuia istorică care dă numele acestui bulevard. Travestitele ies în fiecare seară din infernul despre care nu scrie nimeni, pentru a aduce primăvara înapoi în lume.

În acest grup de travestite se află și o femeie însărcinată, singura născută femeie dintre toate. Celelalte, travestitele, s-au transformat pentru a fi astfel. Pe teritoriul travestitelor din Parc, ea este cea diferită, femeia însărcinată care repetă mereu aceeași glumă: le apucă pe travestite, prin surprindere, de pulă. Chiar acum o face și izbucnesc toate în hohote.

Frigul nu oprește convoiul travestitelor. Ne trecem din mână-n mână o butelcuță cu whisky, iar peticele de hârtie cu cocaină vizitează pe rând toate nasurile, unele uriașe și naturale, altele mici și operate. Ce nu-ți dă natura îți împrumută iadul. Acolo, în parcul din apropiere de centrul orașului, trupul travestitelor împrumută din iad substanța vrăjii sale.

Mătușa Encarna participă la sabat cu un entuziasm nestăvilit. Cocaina a înviorat-o. Se știe eternă, se știe invulnerabilă ca un idol antic de piatră. Dar ceva ascuns în noapte și în frig îi atrage atenția, o desparte de prietenele ei. O strigă ceva din desiș. Printre râsetele și whiskyul care e dus de la o gură boită la alta, printre claxoanele celor care trec căutând o frântură de fericire pe lângă travestite, Mătușa Encarna distinge un sunet de altă origine, scos de ceva sau cineva care nu este ca restul oamenilor pe care îi vedem aici.

Celelalte travestite își văd de treabă, fără să fie atente la mișcările Encarnei. Mătușa este uitucă, ne spune mereu aceleași povestioare vechi. Lucrurile petrecute de curând, apropiate în timp, nu-și fac loc în memoria ei. Vine o vreme în viață când nicio amintire nu mai e apărată de primejdii. De atunci, ea notează totul în caiete mici, lipește notițe pe ușa frigiderului, ca o modalitate de a învinge uitarea. Unele cred că înnebunește, altele cred că e obosită și s-a săturat să-și amintească. Mătușa Encarna a încasat multe lovituri, cizmele polițiștilor și ale clienților au jucat fotbal și cu capul, și cu rinichii ei. Loviturile la rinichi o fac să urineze sânge. Așa că nimeni nu-și face griji când pleacă, când le părăsește, când răspunde sirenei destinului ei.

Pleacă puțin dezorientată, o sâcâie pantofii acrilici care, la cei o sută șaptezeci și opt de ani ai ei, se simt ca un pat de cuie. Merge anevoie pe pământul uscat, prin iarba sălbatică care crește nepăsătoare, traversează ca un fluierat bulevardul Dante spre zona Parcului în care sunt spini și râpe și o peșteră unde poponarii merg să se sărute și să se consoleze, și pe care au poreclit-o Peștera Ursului. La câțiva metri distanță se află Rawson, spitalul de boli infecțioase: a doua noastră casă.

Șanțuri, abisuri, tufișuri care rănesc, bețivi care se masturbează. În timp ce Mătușa Encarna se pierde în tufăriș, începe magia. Curvele, cuplurile în călduri, tipele și tipii agățați la întâmplare, cei care reușesc să se găsească unii pe alții în acea pădure improvizată, toți dau și primesc plăcere fie în mașini parcate strâmb, fie culcați printre buruieni, fie în picioare, lângă copaci. La ora aia, Parcul e ca un uter al bucuriei, un vas al sexului fără rușine. Nu-ți dai seama de unde vin mângâierile și cine linge pe cine. La ora aia, în locul ăla, cuplurile se fut.

Dar Mătușa Encarna vânează ceva ca un sunet sau un miros. Nu știi niciodată când pleacă să adulmece. Încet-încet, ceea ce a chemat-o se dezvăluie: este plânsul unui copil. Mătușa Encarna bâjbâie prin întuneric cu pantofii în mâini, cufundându-se în pământul neiertător ca să-l vadă cu ochii ei.

Multă foame și sete. Asta se simte în plânsul copilului și asta e cauza durerii Mătușii Encarna, care, disperată, se duce în pădure pentru că știe că undeva acolo există un copil care suferă. Iar în Parc e iarnă și gerul e atât de puternic, încât îți îngheață lacrimile.

Encarna se apropie de rigolele unde se ascund curvele când văd că se apropie luminile poliției și în sfârșit îl găsește. Copilul e acoperit de crengi cu spini. Plânge nestăvilit, pare că și Parcul plânge cu el. Mătușa Encarna se agită foarte tare, toată spaima din lume i se strânge în jurul gâtului în acel moment.

Copilul este înfășurat într-o geacă de adult, o geacă matlasată verde. Arată ca un papagal cu capul chel. Când încearcă să-l scoată din mormântul său de crengi, se înțeapă în spini și punctișoarele de pe mâini încep să-i sângereze, pătându-i mânecile bluzei. Arată ca o moașă care-și vâră mâinile în pântecele iepei ca să scoată mânzul. Nu simte durerea, nu observă zgârieturile făcute de spini. Continuă să îndepărteze crengile și în cele din urmă îl salvează pe băiatul care urlă în noapte. Se scaldă în căcat, mirosul e insuportabil.

Îngrețoșată și plină de sânge, Mătușa Encarna îl ține la piept și începe să strige după prietenele sale. Țipetele ei trebuie să ajungă până-n celălalt capăt al bulevardului. Cu greu se poate face auzită.

Dar târfele travestite ale Parcului Sarmiento, din orașul Córdoba, au un auz mult mai fin decât al oricărui om obișnuit. Ele aud chemarea Mătușii Encarna pentru că simt frica în aer. Și devin vigilente — li se face pielea de găină, părul măciucă, branhiile se deschid, fălcile se încleștează.

— Travestite din Parc! Veniți aici, veniți aici, am găsit ceva! strigă.

Un copil, de vreo trei luni, abandonat în Parc. Acoperit cu crengi, gata ca moartea să facă ce vrea cu el. Sau poate câinii și pisicile vagaboande care trăiesc acolo: peste tot în lume copiii sunt o sărbătoare.